

neer juist in
eds een schit-
vrijheid van
teovertuiging,
ven.
overwinning
beginsel van

ndt.

le eene Kerk
er voorkomen
ikanten, heeft
rken wel ge-
toch nog niet
hoort. Reeds
gekomen, dat
vorme Kerk,
ereformeerde
et standpunt,
juist was, en
ereformeerde
er is dit een
ij predikanten
in laatste tijd
edikanten uit
Kerk. Vooral
Synode, dat
oorlijk collo-
tie hebben
e Kerk ver-
zaak geweest
dezer dagen
dikant in de
Kerk er over

zelf natuurlijk
chap er over
ristelijke Gere-
een predikant
aan voor het
die noch in
jdenis eenigen
beide veroor-
Kerkhistorie
bekend van
vaardige grond-
iding van dit
kgenootschap

1. Toch willen
naam; het is een
hoor en waar-
urlijk niet aan-
l, daar ze niet
scheiding heb-
deze eenmaal
n of door de
arin zijn over-
leer dient het
hebben weten
d, die van zulk
doos uitgaat;

besluiting in
onze Gere-
ndverteld, uit
ien, en zoo tot
dat de Gere-
lijke trouw zijn
n het daarom,
huldige plicht
zich bij deze

theologische
der Christo-
hun Theolo-
en, volstrekt
te de opleiding
sterdam of te
achten we wel
meer men te
van oprechte
komelijke hin-
onze Classen

doctum heb-
en bloote for-
e hand worde
elijke eischen,
bediening des
nders zou de
innen worden
gen de laatste
n de strenge
en, om eerst
der Christo-
n opleiding
aren in deze
en, dan door
ogium doc-
te komen,
eermalen ge-
geen acadie-
oten, daarom
en predikant
en poos naar
skerk en aldus
ten, na een
ikambt in de
Een repetitie
onze Kerken
En evenzeer
ulum doctum
te doen, of de
van de ver-
elijke Gerefor-
eft, door deze
wordt erkend,
scheen, wel
nnen blikken
rmedeheid in
neengebracht,
dat zulk een
lissing, die de
le leergeschi-
weg, om dit

in de dagen der Reformatie meermalen aan
de orde gesteld worden, wanneer ambts-
dragers in de Roomsche Kerk, hetzij pri-
esters of bisschoppen, tot inzicht kwamen
van de gebreken der Kerk en nu vroegen
aan onze Reformatoren, hoe ze te handelen
hadden.

Het antwoord daarop nu is nooit ge-
weest, dat ze dan hun ambt in de Roomsche
Kerk hadden neer te leggen, om daarna
persoonlijk zich bij de Gereformeerde
Kerken aan te melden en daar opnieuw
in het ambt gesteld te worden. De eisch
was, dat ze in het hun toebetrouwd ambt
zouden handelen naar Gods Woord, de
kudde, waarover ze als herders gesteld
waren, zouden onderwijzen; en eerst wan-
neer dit onmogelijk bleek, of ze door de
Roomsche hiërarchie uit hun ambt ontzet
werden, vrij waren in hunne conscientie
om hun ambt in die gemeente neer te
leggen en naar het ambt in een andere
Kerk om te zien.

De grondgedachte waarvan onze Refor-
matoren hierbij uitgingen, was, dat het ambt
in de Roomsche Kerk, hoe gebrekkelijk de roe-
ping tot dit ambt ook zijn mocht en hoe veel
in de rechtspositie die de Roomsche Kerk
aan dit ambt toekent, ook met de Schrift
in strijd was, toch een wettig ambt was,
wilt het een ambt was, dat niet door de
Kerk, maar door Christus hun was verleend.
Vandaar dat ze dit ambt ook niet eigen-
machtig mochten neerleggen en nog veel
minder de geloovigen, waarover ze ge-
steld waren, in de steek mochten laten,
maar dat het hun roeping was deze ge-
loovigen te onderwijzen in Gods Woord,
wat ook hun roeping en plicht was, ten-
einde, indien mogelijk, heel de gemeente
met hen uit te leiden. Een goed herder
verlaat de kudde niet, omdat hij tot veel
beter inzicht is gekomen, maar zorgt, dat
de kudde met hem medegaat.

Dit zelfde nu geldt ook en zelfs nog in
veel sterkere mate van de predikanten in
de Christelijke Gereformeerde Kerk. Ook
zij hebben hun ambt niet van den Kerke-
raad of van de gemeente, maar, gelijk ze
bij hun bevestiging verklaard hebben,

Officiële Berichten.

Classis Dordrecht.

Vergadering van de kerken in de classis
Dordrecht D. V. op Donderdag 6 Mei e.k.
Punten voor het agendum worden voor 18
April ingewacht bij den eerstvergetekende.

Namens den Raad der roepende kerk te
Molenaarstraat-Brandswijk.

C. J. GOSLINGA, priester,
C. BROUWER, scriba.

VELDPREDIKING.

Van onderscheidene zijden aangezocht, eens opzage te doen van de Kerken en personen,
die in de veldprediking, hulp verleenden, heeft ondergetekende, na gepleegd overleg met zijne
mede-deputaten, de eer het volgende overzicht aan de Kerken aan te bieden:

De kerk te Tilburg werd bijgestaan:

- 11 Oct. 1914. Ds. Willens, van Wilnis, Ds. Langhout, van O. en N. Biltzijl.
18 „ „ Ds. v. Duin, van Bolnes, Ds. van Reenen, van Reitsum, Ds. Huismans van Anjum.
25 „ „ Ds. Speelman, van Strobos, Ds. v. d. Munnik, van Leeuwarden.
1 Nov. „ Ds. Elzinga, van Kampen, Ds. Aalders van Beugum.
8 „ „ Ds. Aalders, van Ermelo, Ds. Doornbos, van Boxum, Ds. Sybrandy, van Stiens.
22 „ „ Ds. Warmenhoven, v. Aalderveen, Ds. Goote, v. O. Beijerland, Ds. Op 't Holt,
van Bolward, Ds. Koppe, van Franeker.
29 „ „ Ds. Dijkstra, van Joure, Ds. v. d. Werf, van Dokkum, Ds. Kersjes van Wol-
vega, Ds. Staaf, v. Colijnsplaat.
6 Dec. „ Ds. Sijbesma, van Zierikzee, Ds. v. Dijk, van Knijpe, Ds. Verburg, van Ruberveld,
Ds. Waterink, van Appelscha.
13 „ „ Ds. Jongbloed, van Deventer, Ds. Koopmans, van Soek, Ds. Heida, van Stada-
kanaal, Ds. Elzinga, van Grootegast.
20 „ „ Ds. De Jonge, van Heeg, Ds. Groenewegen, van Halfweg.
27 „ „ Ds. Wientjes, van Barneveld, Ds. Steenhuis, van IJsselmonde, Ds. Verrij van Waarder.
3 Jan. 1915. Ds. Milo, van Kollum, Ds. Westerhuis, van Gramsbergen.
10 „ „ Ds. Fleurke, van Berkel, Ds. van Anken, van Pernis, Ds. Krest, van IJzerm.
Ds. Veltmaat, van Sijwaouda.
17 „ „ Ds. Tonkens, van 't Graveland, Ds. v. d. Munnik, van Leeuwarden, Ds. Koop-
mans, van Grijpkerke, Ds. v. Loon, van Koudekerke.
24 „ „ Ds. v. Helldingen, van Augustinuska, Ds. Steewijk Visser, van Rijsoord, Ds.
de Graaf, van Oosterzee, Ds. Binnema, van Arum.
31 „ „ Ds. Munnik, van Bunschoten, Ds. Kersjes, van Den Haag, Ds. v. Goor, van
Groningen, Ds. Wiersma, van Sauwerd.
7 Febr. 1915. Ds. André, van Schoonhoven, Ds. van Rinsbergen, van Loosdrecht, Ds. Hoek
van Enkhuizen, Ds. Pukkens, van Hollandscheveld.
14 „ „ Ds. Doonan, van Amerfoort, Ds. Goudappel, van Utrecht, Ds. Beukema, van
Schettens, Ds. Meijer, van Alkmaar.
21 „ „ Ds. v. 't Sant, van Voorthuizen, Ds. v. Duin, van Bolnes, Ds. Visser, van Thuren,
Cand. van Vollenhove.
28 „ „ Ds. Bouma, van Hoogeveen, Ds. Hoenesveld, van Nijkerk, Ds. Bouwman, v. Hallum.

De kerk te 's Hertogenbosch door:
18 Oct. 1914. Prof. Dr. Hoekstra van Kampen.
1 Nov. „ Ds. Heij, van Tienhoven.
8 „ „ Ds. v. d. Veen, van Goea.
22 „ „ Ds. K. Dijk, van Rijkwijk.
6 Dec. „ Ds. van Andel, van Hilversum.
13 „ „ Ds. Gijp, van Zwellou.
20 „ „ Ds. Ingenda, van Avereest.
27 „ „ Ds. Nieboer, van Krabbendijke.
3 Jan. 1915. Ds. v. d. Linden, van 's-Hage.

De kerk te Breda door:
25 Oct. 1914. Ds. Miedema, van Groningen.
1 Nov. „ Ds. Prins, van Bolward.
29 „ „ Ds. Kuiper, van Delft.
27 Dec. „ Ds. Geelkerken, van Epe.

Te Roosendaal (N.Br.) door:
20 Dec. 1914. Ds. Kok, van Scharrelbijke.
27 „ „ Ds. Horjus, van Breda.
3 Jan. 1915. Ds. v. Halsema, van Nijveveen.
10 „ „ Ds. de Lange, van Gouda.
17 „ „ Ds. Ozinga, van Schoonhoven.
24 „ „ Ds. Greidanus, van Z. Beijerland.
31 „ „ Ds. van Oostel, van Vliedder.
7 Febr. „ Ds. van Katwijk, van Pijnacker.
13 „ „ Ds. A. Taal, van Ruimsig.
21 „ „ Ds. de Waile, van Zaamlag.
28 „ „ Ds. Kerkhof, v. O. en W. Seaburg.

Deze dankbaar aanvaarde bijstand stelde in staat, hulp te verleenen in de veldprediking
te Tilburg, Oostwijk, Udenhout, Berkel, Moergestel, Loon op Zand, Kaatsheuvel, Riel, Alphen,
Baarle-Nassau, Eindhoven, Hapert, Berkel, Soerendonck, Maarheese, Valkenswaard, Eersel,
Gillie-Rijen, Breda, Roosendaal, Bath.

Onderscheidene van bovengenoemde predikanten bleven ook eenige dagen der week voor-
arbeiden in de Militaire Tehuizen. (Dit laatste voor rekening van het Comité, dat in Brabant-
Limburg de geestelijke verzorging der Mil. Tehuizen behartigt.)

In overleg met verschillende H. H. Veldpredikers is voor de maand Maart ook reeds
in alle behoeftige aan hulp regeling voorzien. Zullen echter in tijds de diensten voor de maanden
April, Mei en v. v. kunnen worden geregeld, dan is een spoedige opgave van de bereidvaar-
dige Kerken niet ongewenscht.

De Kerken gelieven die opgave te adresseren aan den Secretaris, Ds. A. H. van Minnen te
's-Gravenzande, en niet aan ondergetekende, die zich belast heeft met de nadere regeling der
planting.

Namens deputaten der Generale Synode al hoe,
T. GERBER.

's-Gravenzande, 1 Maart 1915.

Uit de Pers.

In de Gereformeerde Kerk vraagt Ds. P. J.
Kromsigt, of de vrucht der Haagsche vergade-
ring verloren zal gaan? en geeft daarover het
volgende artikel:

De tactiek der modernen is inderdaad merk-
waardig. En het is wel goed daar toch eens even
de aandacht op te vestigen. Eerst heeft men ge-
tracht den indruk van de groote Haagsche vergade-
ring van 16 April 1914, die feitelijk op een triumf
van de orthodoxe groep in z'n breedte z'n was
uitgelopen, zooveel mogelijk te vernietigen. Die
Haagsche vergadering had niets te betekenen.
Immers, wat was nu het *tailleur resultaat*? Geen
enkel. Natuurlijk niet, hebben wij toen geantwoord,
doch de *zedelijke* indruk van die vergadering is des
te krachtiger geweest, en straks zal ook nog wel
een of ander resultaat volgen.

En wat is toen geschied? Het bekende verzoek
Lütge c.s. en de petitie-Homburg c.s. is bij de
Synode ingediend, waarin om betere belijning
verzoekt werd van de proponentenformule, de be-
lijdenisvragen, enz. m. a. w. om een duidelijker
uitleggen ook in onze organieke reglementen van
het *belijdenis karakter der Kerk*. Na meende de
Synode dit inake de belijdenisvragen te moeten
wijzigen, doch niet inake de belijdenisvragen. De
Synode nam voorloopig aan om de clausule:
„alhoewel wat betreft geest en hoofdzakelijk te schrappen.
Wordt dit straks ook bij eendstemming der
Provinciale Kerkbesturen aangenomen, dan zullen
de predikanten dus bij aanneming en bevestiging
van lidmaten aan de thans geldende vragen ge-
bonden zijn en deze niet meer naar *willekeur*
kunnen wijzigen. Voor de groenloze willekeur,
die thans geldt, (want men beschouwt maar als
„geest en hoofdzakelijk“ wat hij wil, en zodra men
er over klaagt, worden allerlei middelen gevonden
om zulke klachten toch weer op niets te laten
uitloopen), zal dan het kerkelijke recht zijn in de
plaats getreden op dit punt. *Veel* heeft de Synode
dus nog niet toegestaan, (als men dit resultaat ver-
gelijkt met wat zoowel door Lütge c.s. als door
Homburg c.s. gevraagd was), maar dan toch iets.
datgene, dat onder de gegeven omstandigheden het
alhoewel uitdrukking mag worden geacht, dat n.l.
niet langer op dit punt de *schijnlijke willekeur*
der predikanten, het meest onbegrijpbaar *individueel*
na, zal gelden, maar het *recht der Kerk*. Dit is dus
nu, kunnen we zeggen, het vrij kleine, maar dan
toch positieve, *tailleur resultaat* van de Haagsche
vergadering.

En wat zien we nu gebeuren? Nu slaat op eens
de vroolijke spot der modernen met die onbetre-
kende Haagsche vergadering om in een aller-
dronkvigst geweest, dat heel het land vervult. Dit
voorstel, de vrucht der Haagsche vergadering, is nu
aanvankelijk door de Synode aangenomen, is nu
vreeslijk, dat, als dit definitief wordt goetvaard,
men de modernen zeker bij honden de Ne-
Herv. Kerk zal zien verlaten. Men zal dus nu
krijgen (in 1915, dus juist 30 jaren na die van '86
een nieuwe *doelmatig*, doch nu niet van rechtsch,
maar van linksh.)

Zou het waar zijn? Zoo vragen wij ons af.
Wij gelooven er niets van. En juist omdat wij
in de serieuze bedoeling van een dergelijk ge-
schreeuw (meer enkel, als Ds. van Senden bijv.
uitleggen) niet gelooven, zullen wij ook niet
zeggen, hoe wij over een dergelijke uitloot den-
ken zouden. Trouwen, de meeste leiders (zoals
Drs. Eijlers en Haan op de bekende groote
Amsterdamsche protestvergadering, en Ds. Canne-
te Middelburg) zijn wel zoo verstandig zich
hunne houding bij eventuele definitieve aannem-
ing van het voorstel te reserveeren.

Doch wat blijkt nu uit dit alles? Eenvoudig
dit, dat let den modernen nooit om „geest en
hoofdzakelijk“ van de belijdenisvragen te doen ge-
weest is, maar om gansch iets anders. Zij hebben
alijd geleefd van de *willekeur* en willen ook nu
de willekeur in onze Kerk gehandhaafd hebben.

Zij gevoelen zeer goed, dat indien de *kerkelijke*
schijnlijke willekeur niet toe liet, maar leiding naar
enigszins gaat plaats maken voor *kerkelijk recht*,
hun de bodem onder de voeten wordt wegge-
nomen. En dat willen zij niet. Zij hebben tot nu
toe geleefd van de willekeur en zij willen *blijven*
leven van de willekeur. En nu grijpen zij de uit-
drukking „geest en hoofdzakelijk“ aan om daarmee
aan hunne feitelijke *willekeur* een *schijn van recht*
te geven. Daarom mag die uitdrukking, waarop
heel hun *willekeursysteem* als op een grondn-
rust, tot geen prijs vallen.

Stetend is het hun dus niet om „geest en
hoofdzakelijk“ te doen. Zij strijden voor die uitdruk-
king en trachten dit dan te verdedigen door
een *schijnhebbend* argument van zich niet te
willen binden „aan de letter“, doch bedoelen in-
derdaad iets anders. Zij willen onder dien de-
klaamt langamerhand, of, als het kon, spoedig
natuurlijk, introduceeren de *belijdenisvragen*.

Niet allen zijn zoo eerlijk om dit openlijk uit
te spreken. Tot deze eerlijke modernen behoort
Ds. de Rooie, die zijn voor ons nuster leerzaam
gevoelen onlangs uiteenzette op de vergadering
van de vrijmijners in Zeeland. In het *Handboek*
van S. Maart liest men daarvan dit verlag:

De heer Ds. J. H. de Rooie verdedigde hierop
een ander standpunt dan Ds. Cannegeer. Wij
moeten trachten, aldus deze Spr., te komen tot
een toestand, die houdbaar is voor nu en voor
het vervolg. Ook behoud van de woorden „geest
en hoofdzakelijk“ zal ons als vrijmijners niet baten,
want in art. 39 Godsdiensopdrachten staat de
Drie-eenhedeleer welke voor vrijmijners niet
houdbaar is. De Vaders gaven in art. 39 klank
aan hun geloof, zoo blijven wij in de historische
lijn der heiligen en de bevestiging klank
geven aan ons geloof, al is dat dan ook anders
dan dat der vaders. Hierbij moeten wij de
Drie-eenhedeleer vermijden, ook geest en hoof-
dzakelijk *hieraan* kunnen wij niet blijven en de
woorden „geest en hoofdzakelijk“ stellen ons niet
vrij van vervolging. *Alle formulieren van be-
lijdenisvragen moeten wij dus uit de reglementen
ziet te krijgen*. Het ambtswaard van alle predi-
kanten is volgens art. 27 van het reglement op
het examen: de verkondiging van het Evangelie
van Jezus Christus. Hun is dus vrijheid gelaten
van formulering. Dat moeten wij voor alles
handhaven, op den grondslag van het positieve
het evangelie van Jezus Christus.

De bedoeling is duidelijk. Ds. de Rooie voelt
heel goed, dat hij op zijn modern standpunt van
de uitdrukking „het evangelie van Jezus Christus“
preken kan maken, wat hij wil, want om eene
historische en Schriftuurlijke uitlegging van die
uitdrukking bekommert een moderne zich natu-
rlijk niet.

Doch hieruit blijkt dan ook tweeërlei: 1e. Dat
eenzijdig zoo krachtig mogelijk moet worden ge-
weerd voor de wegneming van de formule „geest
en hoofdzakelijk“, opdat eindelijk aan de *willekeur*
in onze Kerk, aan het spelen met sommige vage
uitdrukkingen in onze reglementen, een *paal en
peil* gesteld worde. 2e. dat de adressanten Lütge
c.s. en Homburg c.s. volkomen gelijk hadden, toen
zij beweerden, dat de *proponentenformule* verduide-
lijking behoefde (die orthodoxe predikanten, die
een tegengesteld aan de Synode richten, waaronder
zelfs enkele mannen van goeden orthodoxen naam,
mogen kunne gedragd zijn met een zekeren; zij
worden door Ds. de Rooie volkomen in het onge-
lijk gesteld).

Wat dus nu allereerst noodig is, is dit, dat
overal de Gemeente, liefst in openlijk beleden
amenkamen, goed voorgelekt worde, *wanneer
het gaat in deze „geest en hoofdzakelijk“ kwestie*. Te
lang reeds heeft de Gemeente van verre gestaan
en zich te weinig geïnteresseerd voor den strijd,
dien zij enkele leiders overliet te strijden. Dit is
niet goed. Eene actie kan alleen dan gezond en
krachtig zijn op den duur, wanneer zij gedragen
wordt door de Gemeente.

En voorts moet men overal reeds nu de voor-
bereidende maatregelen nemen om met het oog
op de Classicale vergaderingen van Juni alom in
den lande *voorzorgingen* te organiseren, ten

einde te. onze gedraglijn vast te stellen, 2e. zulke
mannen te kiezen in onze Provinciale Kerkbesturen,
die straks niet allen arbeid weer vruchteloos maken
en ons zelfs een kleine, *positieve vrucht* van de
Haagsche vergadering zouden doen ontgaan.

Het gaat om de belijdenis van den Naam des
Heeren.
De oorlogstoestand dringt tot dubbelen ernst.
Niet dus tot uitsel, zoals sommigen verkeerd-
lijk meenen, alsof het op de belijdenis van den
Naam des Heeren minder aankwam.

Maar tot doortasten juist nu met vastberaden
trouw, nu onder deffending van Gods voorzienigheid
na de groote Haagsche vergadering en als omnia-
kenbare vrucht daarvan, de kwestie kwam te staan,
*hoeveel zij thans staat, of namljik recht dan wel
willekeur* zal heerschen bij het afgeven van belijdenis
der jonge lidmaten in onze Ned. Herv. Kerk.

Buitenland.

Engeland. Stemming van het Engel-
sche volk.

Meer en meer gevoelt men in Christelijke
kringen in Engeland, dat men in den zwaren
tijd dien het land dooreeft, moet ingaan tegen
een geest van lichtzinnigheid, die zich open-
baart. Men houdt wettenden, de nachteluhs
worden bezocht, voetbalwedstrijden worden ge-
houden alsof er geen volkje aan de lucht was,
terwijl de drankruivel nog steeds zijn slacht-
offers blijft maken. Een Engelsch Christelijk
blad schreef: „Terwijl dagelijks onze landslieden
op het oorlogsveld in doodsgevaar verkeerden,
is het geen tijd om pret te maken, of zich
allerlei uitpattingen te veroorloven. Het is niet
zonder reden dat de vraag gesteld wordt: „Zijn
wij, inderdaad, wel in oorlog?“ — zoo onaan-
doenlijk is het uitwendig aanzien van ons nationa-
le leven. Dankbaar zijn wij dat, naar wij
gelooven, velen hunne harten tot God wenden;
toch behoeven wij als natie er ons toe te
zetten om Zijn gunst zoeken voor den uit-
slag van den oorlog, indien wij verlangen dat
die goed zijn zal. Dat de dag- en weekbladen
onverholen de tegenwoordige stemming van
het publiek wedergeven, geeft enige hoop dat
verbetering zal intreden. Maar de verbetering
zal slechts oppervlakkig zijn, tenzij God wordt
erkend.“

Hetzelfde kan ook enigermate van Nederland
gezegd worden. Es was een tijd waarin het
scheen, dat het dreigend oorlogsgevaar ons
publiek tot meerderen ernst zou te brengen.
Vooral in de eerste weken van de mobilisatie
kwam dit uit. De kerken werden drukker be-
zoekt: wanneer er bidstonden gehouden werden,
kwam men in menigte op. Doch daarna is het,
alsof men het gevaar voor geweken houdt, en
het leven schijnt zijn vorigen loop hernemen te
hebben. Laten wij hopen dat en in Engeland
en elders de kwade tijden die dooreeft wor-
den, iets, kon het zijn veel, uitwerken, waar-
door de Naam des Heeren wordt verheerlijkt.

GEMENGD NIEUWS.

Brief van een Duitsch sergeant, ... ik verbiid
mij altijd, als ik moeders handdruk zie. Maar
herv. moeder, gij moogt de dingen niet verkeerd
verstaan. Het is zeker, waar dat hem die God in
het hart heeft, niets kan deren, maar dit is naar
de ziel bedoeld. Een kogel kan ons altijd treffen,
maar dat kan ons door den Heiland geen schade
doen. Ik wil eens aannemen dat de Russen mij
dood schieten, dan moogt gij u nog niet van God
verlaten wacen.

Ik las in de loopgraven onlangs een Duitsche
courant. Een vrouw meldde den heilendood van
haren man en wijdde hem een vers. Ik heb een
regel ervan onthouden, die luidt: „en alle bidden
was te vergeefs“. Dat klinkt als een aanklacht
tegen de wijsheid en goedheid van den Heere
onzen God. Dat is een recht oppervlakkig geloof,
alle bidden te vergeefsheid! Dan zou men maar
moeten bidden om eeuwig te blijven leven. Neen,
dat kan niet juist zijn. Weet die vrouw, of die
kogel welke den dood bracht, niet ten goede
bedoeld was? In hare smart kan zij het ontvren-
delijk maar haar trof, niet begripen, dat is men-
schelijk. Maar een kind van God moet zeggen:
„Tot weertalen in een betere wereld“. Wat is de
mensche? Niets, nog minder dan stof, want dat
lijkt stof. Alleen alene ziel maakt hem groot,
die zal niemand in het stof vertreden. Alle bidden
te vergeefsheid!

Ik heb er veel over nagedacht en er niet mijne
mannen over gesproken. Ik wil eens aannemen,
dat ik niet terugkwaam: zou dan uw bidden te
vergeefsich zijn geweest, wanneer gij weet dat mijne
en (wie ziel zich in Jezus' gemeenschap weder-
vinden? Ik geloof het niet.

Zeker is het wederzien op aarde zoet, ongehoord
schoon. Maar nader zijn ons hier de gedachten
des doods en daarmee de eeuwigheid. Den
menschen in het vaderland is dit kennelijk niet
zoo helder, anders kwam in een courant niet de
hopenloze uitdrukking voor: alle bidden te ver-
geefsich.

WINKEL.

Voor Kinderen.

PAASCHLIED.

Christus, Hij mijn hoop en lust,
Mijn Verlosser is verzezen!
Nu is 't harte mij gerust,
Nu is 't harte mij gerust.
Kan geen dood mij meer doen vreezen.
Ik al dreigt mij Satans macht,
De Verreernde houdt de wacht.

Jezus, onze Heiland leeft,
'k Zal ook eenmaal Hem aanschouwen;
Op wat Hij verworven heeft
Mag geloof ik vertrouwen.
Dit geloof schenkt Zijn gena,
Looft dien Heer, Haleluja.

Hoe het is in de wereld loop,
Ik blijf aan dien Heer verbonden.
Wat ik wensch en wat ik hoop
Wordt in Hem getrouwen bevonden.
Nu geen dood of eeuwigheid
Niets mij van Zijn liefde scheidt.

'k Ben slechts stof en klein van kracht,
'k Zal tot stof straks wederkeeren,
Doch door Jezus op de macht
Van den dood weer trouwfeeren;
Leven zal ik Hem gelief,
In Zijns Vaders koninkrijk.

Enmaal zal 'k mijn Heer en God
In Zijn heerlijkheid aanschouwen.
Ik zal dan, wat zalig lot,
Hein zien, op Wien ik mocht bouwen.
'k Aardsche leed vliedt al dan heen,
Jezus is mijn vreugd alleen.

Hier woont onvolkomenheid,
Ginds zal alles heerlijk wezen.
Wat noot de aarde mij bereidt
Schenkt mij Hij die is verzezen.
Vleien wij ons hier met schijn,
Ginds zal alles werkelijk zijn.

Nu vervult mij heilige vreugd:
Jezus' zorg zal mij behoeden.
'k Ben getrouwt in ongenuegt,
Rustig schoon de hel moog woeden.
'k Weet, dat schoon mij de aarde dekt,
God mij straks ten leven wekt.

Wat zou nu al' aardsch geluk,
Wat ook dood en hel vermogen?
Christus zal mij uit den druk
Enmaal op Zijn troon verhoogen.
De aardsche wisselvalligheid,
Vliedt bij 't heil mij dan bereid.

Wie gelooft 't hart omhoog,
Wat kan wereldvreugd ons geven?
Vestig hier reeds bij het oog
Op het eeuwig heerlijk leven.
Werde 't hart reeds hier bereid
Voor de vreugd der zaligheid!

BRIEFWISSELING.

B. W. te R. Verreweg de meest gebruikelijke
van alle Bijbelverzekeringen is in ons land de
zoogenaamde Statenvertaling, die nu bijna drie
eeuwen oud is. Als wij in Nederland van den
Bijbel spreken, bedoelen we meestal deze over-
zetting, die bij nagenoeg alle Protestantische
kerken gebruikt wordt.

De Lutherse kerk heeft haar eigen over-
zetting, die natuurlijk veel minder voorkomt
dan de Statenvertaling. Er is ook een Room-
sche bijbel. Doch, gelijk men weet, wordt de
Bijbel door Roomschen weinig gelezen.

De Darbisten eindelijk gebruiken veel hun
eigen vertaling van het N. Testament.

Er zijn nog meer vertalingen zoals die van
Van Hamelsveld, van Van der Palm, van Vis-
sering en anderen. Doch deze zijn niet door
bepaalde kringen tot gebruik aanvaard.

Of we erlang een nieuwe Bijbelvertaling
krijgen, is niet met zekerheid te zeggen.

HOOGENIEER.

Ingezonden Stukken.

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie.)

GOLGOTHA.

Gij hebt, mijn Heil! den wijnpersbak alleen
getreden;
Gij zijt alleen den weig gegaan, verlaten van Uw
God.
Gehoorzaam waart Gij tot den dood, ja tot den
dood des kruises;
Gij mordet niet, noch hebt geweklagd om Uw lot.

Gelijk een lam hebt Gij U laten slachten
en gaaf geluid noch tekenen, toen Gij leedt;
Gij hebt alleen geboden om vergerving
voor elken heil, die U onwetend smaadheid deed.

Ik zie met valsehen kus U straks gevangen
nemen
en voeren naar des Hoogepriesters huishel geboerd;
dat licht om U, dat vindt belagen in Uw lijd
en eischt het stroomen van Uw rein, onschuldig
bloed.

Zoo clicht het — en Pilatus heeft dien eisch
het toegewezen,
terwijl hij zwichtte voor der heinde woest ge-
schreeuw:
„Weg met Hem! Kruisig Hem! Hij heeft zich
zelf verheven,
zich zelf Gods Zoon gemaakt; uit Juda's stam
de Leeuw!“

Zoo brulde woest de schare, en Gij werd wreed
bespot
in 't aangezicht gesproken en geslagen;
daar stondt G' alleen; van ied'ren vriend verlaten,
door één verloochend zelfs, hield Gij die smart
gedragen.

Ik zie die doornenkroon U om de slapen vlechten;
Ik zie de stekels diep U in het voorhoofd gaan;
Ik zie dien rietstaf in Uw bleke hand gegeven;
Ik zie dien Krijgsmansmantel u vuurood om
de schouders slaan.

Ik zie U fel gezeeseld en bespogen,
U langs den weg gesleept, belast met 't ruwe kruis;
omstuwd door Jodenhaden, die gisteren nog
riepen:
„Hosanna! Heil den Vors! die sproot uit Davids
huis!“

Ik hoor de hamers wreed de ijeren pinnen drijven
door 't teere vleesh 't der schuldloze hand,
die kranten — aangeaakt — genezing had
bergeven.

en zegenend was rond gegaan door 't land.

Ik zie mijn Heiland tuschen wrede moordnaars
hangen,
waar Hij aan 't kruis Zijn leven willic liet,
Ik vraag — als Hij — „Mijn God! waarom
Hem thans verlaten?“
en 't antwoord was: 't Is al voor 't geschied.

Amersfoort. J. G. GR. BR. TEN VELDE.

CHRISTIAAN DE WET.

Aan de Nederlandsche en Vlaamsche Vrouwen,
Nadat reeds van uit ons land door twee
verenigingen (de Nederl. Zuid-Afrikaansche en
Het Algemeen Nederlandsch Verbond) zoowel
als door enkele particulieren, die biondere
betrekking hadden op Zuid-Afrika, na de ge-
vengenneming van Generaal Christiaan de Wet
te zijnen behoeve telegrammen naar Zuid-Afrika
verzonden waren, en in een onzer meest gelezen
weekbladen in het Engelsch een beroep was
gedaan op alle mannen en vrouwen van Groot-
Brittanje, om De Wet niet minder grootmoedig
te behandelen, dan indertijd President Kruger
het Dr. Jameson gedaan had, zijn twee Engelse
vrouwen, Mrs. Robinson en Mrs. Payne, strij-
ders in haar eigen land voor de verdrukten en
vervolgden ook buiten